

ה"ת 69983/12/21 - יהונתן בן שימול נגד תחנת משטרה - רחובות

בית משפט השלום בראשון לציון

ה"ת 69983-12-21 בן שימון נ' תחנת משטרה - רחובות (מרחב שפלה)

בפני כבוד השופט טל ענר

מבקשים יהונתן בן שימול

נגד

משיבים תחנת משטרה - רחובות (מרחב שפלה)

החלטה

הערת בית משפט: החלטה זו ניתנת תחת ההליך שבכותרת מפני שהמבקש כרך את בקשתו לפיצוי יחד עם בקשה להחזרת תפוס. למען הסדר, המזכירות מתבקשת לתייק ההחלטה גם בתיק מ"י 2957-12-21.

ועתה להחלטה.

1. בפני בקשה לפיצוי לפי סעיף 38 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה-מעצרים), תשנ"ו-1996.
2. הדיון בפני התקיים בעיקרו בכתב, בהסכמת הצדדים, על פי כתבי טענות שהוגשו על ידם.
3. המבקש נעצר ביום 1/12/21 בחשד לביצוע שוד ומעצרו הוארך מעת לעת, עד ששוחרר ביום 10/12/21 בהסכמת היחידה החוקרת. מעת שחרורו ועד 16/12/21 שהה בתנאי מעצר בית מלא. באותו יום בשעה 11:52 הגיעו לביתו שוטרים ועיכבו אותו לחקירה, שלאחריה הורה קצין ממונה לעצרו.
4. המבקש השיג תוך שעות ספורות על דבר מעצרו המחודש בפני בית משפט השלום (36600-12-21), המחוזי (36962-12-21) והעליון, עד שבשעה 20:24 בערבו של יום - ובצל ההליך התלוי ועומד בבית המשפט העליון - הודיעה היחידה החוקרת כי החליטה לשחררו ועל כן הליכי הערר לא הוכרעו לגופם.
5. בבקשה נטען כי מעצרו המחודש של המבקש ביום 16/12/21 - כשמונה שעות מעת עיכובו ועד ששוחרר ביזמת היחידה החוקרת היה בלתי חוקי, והוא עותר לקבלת פיצוי בשל כך.
6. לטענת המשיבה יש לדחות את הבקשה על הסף, מהטעם שבהתאם לסעיף 38(א) לחוק, תנאי להפעלת סמכות הפיצוי הוא החלטה שלא להגיש כתב אישום - ובעניינו של המבקש טרם הוחלט אם יוגש כתב אישום. לגופו של עניין טוענת המשיבה כי לא נפל פגם במעצרו המחודש של המשיב ביום 16/12/21, שכן באותו יום התקבלה ראייה פורנזית חדשה לחובתו והדבר הקים עילה למעצרו המחודש בהתאם לדין.

7. החלטת הקצין הממונה לעצור מחדש את המבקש אינה נקיה מקושי: בהתאם לפסיקת בית המשפט העליון (בש"פ 8015/09 **קוניף נ' מדינת ישראל**), השבתו של אדם ששוחרר למעצר תיעשה במשורה ובנסיבות חריגות, ותוך שמירה על זכות הטיעון של החשוד. במקרים כדוגמת ענייננו, בהם התגלתה ראייה חדשה לחובת חשוד ששוחרר, ובהיעדרה של דחיפות כלשהי כגון חשש מיידי לשיבוש, הימלטות או הפרת תנאי השחרור, דרך המלך היא הוצאת צו מעצר במעמד צד אחד, או בקשה לעיון חוזר בהחלטת השחרור, על מנת שערכאה שיפוטית תבחן את הצורך במעצר המחודש לפני שישונה לרעה מצבו ותישלל פעם נוספת חירותו של החשוד (ר' לעניין זה ר' שפירא, א' ברסלר-גונן, א' הלל, **הליכי מעצר מורה נבוכים** (2021) בעמ' 93-95, וההחלטות המוזכרות שם לרבות עמ"י **פלוני נ' מדינת ישראל** (לא פורסם) ועמ"י 33623-06-20 **דהן נ' מדינת ישראל**).
8. חרף האמור, טרם בשלה העת להכריע בשאלת פיצוי המבקש. סעיף 38(א) לחוק המעצרים קובע כי "נעצר אדם ושוחרר בלא שהוגש נגדו כתב אישום, ומצא בית המשפט שלא היה יסוד למעצר, או שראה נסיבות אחרות המצדיקות פיצוי האדם, רשאי הוא לצוות כי אוצר המדינה ישלם לו פיצוי על מעצרו והוצאות הגנתו בסכום שיקבע בית המשפט".
9. סעיף זה, כפי שפורש בפסיקה (רע"פ 2707/17 **פלוני נ' מדינת ישראל** (6.7.2017); רע"פ 1425/16 **זבידאת נ' מדינת ישראל** (28.12.2016); ע"פ (מחוזי תל-אביב יפו) 42768-09-15 **זבידאת נ' מדינת ישראל** (6.1.2016)), מציב כתנאי מקדמי לסמכות לצוות על פיצוי, החלטה פוזיטיבית על אי-הגשת כתב אישום.
10. בענייננו אין מחלוקת שטרם הוחלט האם להגיש כתב אישום נגד המבקש. אכן, הפסיקה הותירה פתח צר לפסיקת פיצוי מיידי לפי סעיף 38 במקרים בהם ברור שלא יוגש כתב אישום, אך המקרה שבפניי אינו נמנה על מקרים אלה.
11. הבקשה לפיצוי נדחית אפוא.

ניתנה היום, ו' אדר ב' תשפ"ב, 09 מרץ 2022, בהעדר
הצדדים.